

□ **Веледницька, Тетяна.** Був людиною-зорею : [вечір-пам'яті Миколи Сомы «Хотів би я стати дощем весняним...» у Національному музеї літератури України] // Літературна Україна. - 2013. - 13 черв. (□ 24). - С. 2 : фото.

Був

людиною-зорею...

Яке щастя, коли поет лишає в пам'яті сучасників не тільки свої вірші й пісні, а й високі людські вчинки. Саме такі спогади лунали про поета, прозаїка, громадського діяча, лауреата літературних премій імені Володимира Сосюри та Остапа Вишні — Миколу Сому на вечорі його пам'яті «Хотів би я стати дощем весняним...» у Національному музеї літератури України.

Епіграфом до заходу, певно, могли б стати слова педагога-методиста з Бородянки Людмили Кириленко: «Є люди, як зорі. Вони згасають, та світло, яке вони випромінювали, мандрує світами наших душ».

Вечір зібрав людей, які знали особисто Миколу Сому, і кожен виступ був пройнятий надзвичайною теплотою. Промовці розповідали про літературну, просвітницьку, журналістську, редакторську діяльність письменника, про його неповторну людську вдачу.

Народний депутат України Микола Томенко спеціально приїхав із засідання очолюваного ним парламентського Комітету зі свободи слова, щоб сказати проникливі слова про Миколу Сому: «За всі роки нашої дружби він ніколи не попросив нічого для себе й своєї родини. Просив допомоги тільки у громадських, загальноукраїнських справах. Приміром, говорив: «Зробімо щось для відновлення понівеченого пам'ятника Лесі Україн-ки». Нам бракує позитивізму — ми не заряджені сильною позитивною енергетикою. Недавно в Переяславі за участю благодійного фонду «Рідна країна» знімали фільм про Григорія Сковороду. І я подумав, що за характером, гумором, енергетикою, сприйняттям життя Ми-кола Данилович

близький до цього ви-датного філософа й мислителя».

Голова Національної спілки письменників України Віктор Баранов нагадав про активну й дієву участь Миколи Сома у святкуванні ювілеїв сла-ветних письменників — 75-річчя Василя Симоненка, 200-річчя Євгена Гребінки, 100-ліття Андрія Малишка й Михайла Стельмаха. «Микола Данилович ніколи не саджав себе на покуті, — відзначив Віктор Баранов. — Йому не пощастило на одну рису — амбітність. А може, й добре для української справи, що він робив її, не перетягуючи ковдри».

Про ще одну ініціативу невтомного поета мовила директор школи рідного для поета села Требухів на Київщині Раїса Овдієнко: «Одного разу відчиняються двері мого

кабінету — заходить Микола Данилович і каже: “Я хочу працювати у вашій школі. Ні, не думайте, що мені потрібні якісь години, працюватиму безоплатно”. Від того часу в школі розпочалися “уроки Сома”. Поет привозив із Києва знаних літераторів, учених артистів, художників. Раніше требухівські діти могли їх бачити хіба що по телебаченню й, мабуть, не мріяли про можливість зустрітися з ними особисто.”

Говорили про ще чимало добрих справ поета й громадського діяча, зокрема його роботу у спілчанському Кабінеті молодого автора, заснування при Національній спілці письменників України Клубу

бібліотекарів, що єднав тих, хто пише книжки, з тими, хто доносить їх до читача.

Твори Миколи Сома й свої присвяти йому читали народний артист України Григорій Булах, Василь Довжик. Звучали пісні на вірші поета — всіма улюблені «Вишиванка» й колискова «Рученьки-ніженьки...»

Своє слово про Миколу Даниловича сказали поети Борис Олійник, Валентина Козак, Гриць Гайовий, ведучий вечора — багаторічний редактор газети «Вечірній Київ» Віталій Карпенко, Олесь Шевченко, літературознавець Сергій Гальченко. Ще одну грань особистості Миколи Сома — чудового друга й сім'янина — розкрила дружина письменника Ніна Іванівна Сом.